

Kegyhelykilökődés

*Volt itt egy apró,
Mesebeli kegyhely,
De hivatalossá vált,
És kilöködtetett.*

Tetett, tetett.

*Talán nem kellett volna az a plusz
Szent.*

*A helyi klérus bevonódó erőforrásokkal
Számolt, a messzi Róma rábólintott,
S a kanonizáció motorja felhevült.
A hívek hitébe gázolt a hivatal,
Hogy ezt így is lehet.*

Lehet,

Lehet.

*Milyen finom és ájtatos volt,
Erőikkel teli volt előtte az erdő!
Nyomokban őzek lakták,
Lepkék lakták, pillangó életkék,
És egy csoda:*

Mikor a nap lehullt,

Lilás fények gyúltak a törzseken.

*Istenáldotta szépség lett itt parancsoló
És ideges.*

Deges,

Deges.

*A környék terepmintázata ma nyákos,
Osztálykirándulások taknya van
A fűvön, savasak az itteni énekek,
Visszhangjukkal átok verődik vissza;*

Futnak, szűrődnek el innen a csodák.

*A kegyhely saját lehajtót is kapott,
Majd kilökődött, rendben, csodaszépen.
Az Úr pedig elfordult,
És ahova fordult,
Ott egy bolond szűz kezdett énekelni
Egy sószóró üveghangján.*

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

Hiányzó rekviem

*A halott vereségei is győzelemként
ragyognak. Nagyapámnak talán már nem
volt lába, lefagyott, amputálták. Kifáradt
a világháború. Március vége volt, elszánt
nedveit keringette a tavasz. Az éhezés
összeszűkíti a szemet, a rügyfakadás ilyenkor
a belek összeomlásának ellenpontoszása, ami
kipattan, beroskad. Sírját már nem ő ásta.
Széléhez láb nélkül állították, aki belelőtt,
csak mint a nyers szélbe kiáltó tanú, élni
akart, semmi több. A szemek szélét összecsípi
a reggeli hideg. Játékát Rohoncnál megkezdte
Batthyány grófnő, előkelő, gondterhelt, jó ízlésű
barbár – azóta az ízlés semmit nem jelent.
A náciik szerették az Appassionatát. Értettek is
hozzá. Fújt a szentotelen szél. A halott
veresége győzelemként ragyog. Hetven évre
jegelte az emlékezetet a családi felejtésre
összeesküdüött jóakarata. Nagyapám órája
rám maradt. Három havonta leejtem, nem
működik. Nem tudom hordani ezt az időt.*